ja kui palgalinne otab omma töpalka, nenda on waese innimesse päwad. Kui päike paistab, näikse hommikust öhtoni iggal lomal ja asjal omma warri ollewad; agga mis warri se on, mis sullased iggatsewad? — Kel Hommiko-ma rahwa wisid teada, kül se teab kosta. Üks reisia, kes hilja aego India-maal olli, ütleb, et Hommiko-ma rahwas nendasammoti kui meil tallorahwas, aega omma warjo järrele möötwad. Kui seal küssid, mis aeg on? siis wadetakse warjo peale ja öeldakse temma pikkusest, mis tund on. Sestap töteggiad warjo kahhanemist ja kaswamist otawad. Hiobi-ramatus tähhendawad need sannad: otsego sullane iggatseb päwa warjo, ni paljo, sullane otab sedda aega, mil tööst lahti lebbale ehk öhtale lastakse.

Kas waenlased on sulle waenlaseks?

Üht ausat meest wihkas ja teotas temma naber; agga midda ennam ta tedda laimas, sedda rahhulikkumaks ja röömsamaks

läks hea mehhe südda. Temma ütles: „wihkajad ja teotajad kaswatawad keigeennamiste meite waimo wägge: agga kes meid heaks ja önsaks kiitwad, tewad meile suurt hinge kahjo ja raiskawad temma önnistust. Sest nenda on kirjotud: kes teid önsaks kiitwad, need petwad teid."

Kes möistab ennam.

Kolm öppetud meest juhtusid üks pääw Pariisi-linna kunninglikus ramato salis kokko. Essimene ütles: Meie kolmekeste olleme köige Prantsuse-ma öppetud meeste wastased. Teine ütles: Ennam, paljo ennam, meie wöime köige ma-ilma öppetud meeste ette jöuda. — Ja minna üksi, ütles kolmas, käin teist möllemist ülle.

Wahhemees peab ikka walwama.

Soldatile, kes kunninga maja liggidal wahhe peal seisis, olli naene worsti järrele saatnud, mis mees maggusaste söi. Selsammal silmapilgul tulli kunningas, ninna mant-